

**Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția
00379 / 03.07.2017
și pentru admitere la publicare în volum tipărit**

care se bazează pe:

A. Nota de constatare și confirmare a indiciilor de plagiat prin fișa suspiciunii inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion	
Opera suspicionată (OS)	Opera autentică (OA)
Suspicious work	Authentic work
OS	FRUNZETI, Teodor și BUȘE, Dorel. <i>Relații Internaționale</i> . București: Editura Universității Naționale de Apărare "Carol I" (UNAp). 2011.
OA	APAHIDEANU Ionuț. Problema nivelurilor de analiză în Relațiile Internaționale. MIROIU Andrei, UNGUREANU Radu-Sebastian (coordonatori), BIRÓ Daniel, DÎRDALĂ Lucian-Dumitru și TODEREAN Olivia. <i>Manual de relații internaționale</i> . Iași; București: Polirom. 2006. p. 61-70.
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion	
p.025:24 – p.028:00	p.061:03 – p.061:09; p.062:07 – p.062:19; p.062:32 – p.063:10; p.065:11 – p.065:20; p.066:11 – p.066:31; p.064:38 – p.065:20; p.069:35 – p.070:19
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro	

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notația „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul inițial al preluării.

Note: By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Fișa de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) rezumate dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată anterior, prin parafrază, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
7.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
8.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
9.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
12.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
13.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspicioase de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspicioasă de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspicioase.
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspicioasă, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
- v) Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.
- vi) Piesele de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspicioase prin poziția sa explicită.
- vii) În opera suspicioasă se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conduită, prevenire, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Prevenitor de plagiat. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

General-locotenent prof. univ. dr.
Teodor FRUNZETI

Mr. conf. univ. dr.
Dorel BUȘE

RELAȚII INTERNAȚIONALE

avantajului strategic asupra Statelor Unite (pe care, de altfel, l-au și obținut în cele din urmă, cel puțin în materie de trupe terestre). În contextul politicilor expansioniste ale Războiului Rece, dimensiunea teritorială a balanței de putere se păstrează și chiar suferă o revigorare puternică, fără însă a căpăta prioritate în raport cu cea militară și tehnologică.

Cea de-a patra etapă a balanței de putere este în plină desfășurare, începând cu colapsul Uniunii Sovietice, în 1991, și la sfârșitul Războiului Rece. Principala caracteristică a perioadei de după Războiul Rece este că bipolaritatea puternică a sistemului a dispărut, lăsând loc unui unipolarism necontestat: cel al Statelor Unite. În această situație, am fi tentați să considerăm că nu există o balanță de putere. Principala particularitate a balanței de putere a sistemului internațional contemporan este aceea că ea nu mai este una sistematică, ci una a subsistemelor.

Balanța de putere în zilele noastre se practică în subsistemele relațiilor internaționale, iar unul dintre cel mai des invocate exemple este Asia. Deși SUA dețin hegemonia în sistem, acest lucru nu înseamnă că nu poate exista o politică de balanță de putere de subsisteme. Unul dintre exemplele mai puțin invocate este Europa, fiind în mare parte mascat și de existența unui cadru internațional în care ea se desfășoară: Uniunea Europeană.

În perspectiva afirmării Chinei, Japoniei, Uniunii Europene etc. ca mari poli sistemici alături de SUA și posibilitatea reconstituirii unei ordini mondiale multipolare oferă noi perspective balanței de putere, ca una dintre instituțiile cele mai vechi ale sistemului internațional.

Problema nivelurilor de analiză în relațiile internaționale

În disciplina Relațiilor Internaționale, discuția structurală privind nivelurile de analiză a fost inaugurată în 1959, odată cu publicarea de către Kenneth N. Waltz a cărții *Omul, statul și războiul* – o formă rafinată a tezei sale de doctorat susținute în 1954. Termenul „niveluri” a fost menționat explicit, însă în mod marginal și izolat de către Waltz, care i-a preferat o altă etichetă – „imagini” pentru a semnifica diferite categorii de factori care determină războiul: factori operând la nivelul individului, grupului, națiunii, statului și sistemului internațional.

Sintagma explicită „nivel de analiză” a fost consacrată în 1961 într-un articol publicat de David J. Singer, care sugera că diferitele concluzii asupra cauzelor războiului izvorăsc de fapt din distincții analitice necesare în aplicarea teoriei relațiilor internaționale la diferite niveluri de analiză. Unele aplicații ale evenimentelor internaționale construite unele la nivelul statului, altele la cel al sistemului în ansamblul său.

Confuziile și controversele ulterioare pe marginea nivelurilor de analiză pot fi în parte generate de multitudinea de întrebări frecvent asociate problematicii în discuție:

La ce/cine anume ne uităm atunci când dorim să analizăm un eveniment internațional? Despre cine este util să ascultăm știri, pentru a înțelege politica internațională? Care evenimente au importanță și care nu, atunci când ne propunem să înțelegem relațiile internaționale contemporane? Ce actori contează? Ce fel de explicație poate fi dată unor aspecte din relațiile internaționale?

Înțelegem ca semnificând entități de studiat, nivelurile de analiză luate în considerare de marea majoritate a autorilor sunt un număr de trei, în ordinea relației de incluziune: *individual* (în special, dar nu exclusiv, decidenții politici), *statal* (intern, național) și *sistemic* (internațional, global). Alternativ, unii autori iau în considerare un nivel „birocratic” situat între individual și statal, alții includ un nivel „proces” între statal și sistemic, pentru a completa dimensiunea structurală a clasificării; iar alții, pornind de la aceeași clarificare, divizează nivelul sistemic într-unul „structura” și altul „al interacțiunilor”.

În sfârșit, fără a epuiza lista, alți autori extind la cinci numărul nivelurilor de analiză, suplimentând triada clasică cu nivelul subunităților (grupuri organizate în cadrul unităților care sunt capabile să influențeze comportamentul celor din urmă: grupuri de interes, partide politice ș.a.) și cu cel al subsistemelor, regionale sau nonregionale (grupuri de unități puternic interdependente și interacționând într-un mod aparte în cadrul sistemului).

Primul nivel de analiză (individual) caută explicațiile evenimentelor internaționale pornind de la indivizi. Într-o accepțiune mai exactă, la acest nivel se remarcă două categorii de variabile independente (factori cauzali), ambele ținând de indivizi, care determină evenimentele internaționale (ca variabilă dependentă): prima este natura umană într-o reprezentare generică, iar a doua se referă la personalitatea și, pornind de aici, deciziile liderilor considerați individual.

Identificarea cauzei evenimentelor internaționale în natura umană pornește de la asumția că politica internațională este finalmente expresia instinctelor umane în general, dincolo de diferențele specifice dintre indivizi și de contextul temporal și spațial particular. Prezumția metodologică a acestei explicații este analogia dintre individ și stat, conform căreia statul se comportă în arena internațională precum un individ în „starea de natură”, acea stare imaginată anterioară autorității politice și a societății.

Deși tehnica acestei analogii este comună tuturor adeptilor primului nivel de analiză, interpretarea naturii umane și, de aici, a istoriei și a vieții internaționale diferă fundamental între cele două școli de gândire care stau la baza disciplinei: idealismul (de factură optimistă) *versus* realismul (clasic, denumit inițial „biologic” tocmai datorită accentului pus în explicație pe natura umană), de factură pesimistă.